

Kanaliserings og inspiration

v. Lisa von Schmalensee Magnússon

Begreberne kanalisering og inspiration anvendes hyppigt, som om der var tale om beslægtede fænomener, men det er der ifølge kosmologien slet ikke.

Forveksler man begreberne kanalisering og inspiration, kan man komme ud for at befinde sig i nogle problemstillinger, som ikke er særlig hensigtsmæssige men i sin dybeste konsekvens alene bidrager til forvirring og selvmodsigelse. Jeg vil i denne artikel forsøge at redegøre for hvilke særtræk, der er ved de to forskellige oplevelsesformer, og hvad man selv kan gøre for at bidrage til at styrke enten den ene eller den anden kommunikationsform. Begge kan nemlig ifølge kosmologien hverken anvendes endsige styrkes på én gang.

Og hvorfor så ikke det?

Fordi de hører til to så forskellige steder i evolutionsforløbet, at de aldrig kan være aktive på en gang.

I Martinus' berømte slipsesymbol, hvor samtlige tankeklimaer gennemgås yderst detaljeret udspecificeret i diverse livsområder, fremgår det med stor tydelighed, hvordan han ser sammenhængen mellem disses udvikling. Det er påfaldende, at talentet for at kunne kanalisere hører til i den del af udviklingsforløbet, hvor menneskets tankeklima overvejende er styret af instinkterne. At hans iagttagelser er nøje overensstemmende med, hvad moderne kognitionsneurologi når frem til at erkende, anser jeg for at være yderst interessant.

Lad os kigge på de forskellige niveauer i de instinktivt dominerede tankeklimaer. I kraft af det dyriske selvopholdelsesprincip, som jeg for egen regning også vil tillade mig at kalde den guddommelige idé i dyret, er dyret i renkultur aldrig i tvivl om, hvad det skal gøre. En ræv får aldrig dårlig samvittighed over at have dræbt og ædt en høne eller over at have dræbt ti og ædt én. Den har været i en blodrus og følt voldsom tilfredsstillelse ved at opfylde sit projekt: At være netop ræv. En hund, hvis frontallapper, hvori evnen til empatiafgivelse befinder sig, er mere udviklet, har det imidlertid ganske anderledes. Enhver hundeejer ved således, at en hund meget vel kan fristes til at følge sine instinkter og f.eks. stikke af fra sin herre for at forfølge ærkefjenden, ræven, eller jage en lækkerbisk som en fasan eller agerhøne, men også, at den skammer sig, når den kommer tilbage, fordi den godt ved, at en hensigtsmæssig pagt med mennesket dermed er brudt. Hunden følger først instinkterne og derefter sin samvittighed. Med brug af den kognitionsneurologiske terminologi kan man sige, at den først er kapret af amygdala, af erindringer om hvad dyret i den har plejet at gøre for at redde livet, og bagefter, når instinkterne er udlevet, så oplever aktivitet i frontallapperne, hvor bearbejdningen foregår, foretaget af den del af hunden, der er fokuseret på, hvad den gerne vil blive til. Når den forstår, at den har gjort noget, der ikke tjener styrkelse af pagten, og at den dermed ikke har gjort, hvad der ikke fremmer målet (at blive menneskelig), skammer den sig, fordi den ser, at den ikke er sådan, som den gerne vil være. Set ud fra martinuskosmologiens forståelse af grundenergiene er der imidlertid mere dagsbevidst guddommelig oplevelse hos hunden i dyrets instinktive handling (jagten efter ræven) end i den mere intelligensbaserede oplevelse af at skamme sig. Der er større fornøjelse og fryd i jagten hen over markerne end i at sidde hjemme på dørtrinnet og skamme sig, om end det sidste er en lige så intens og nødvendig del af evolutionen som den første. Hunden er, når den handler instinktivt i højere grad i overensstemmelse med den dyriske idé og føler sig samhørende med denne idé på et guddommeligt plan – den er så at sige en del af det store guddommelige projekt rovdyr – hvorimod den, når den skammer sig, er alene. Når bearbejdelsen begynder i frontallapperne er man nemlig alene. Der må man selv håndtere

kompleksiteten så godt man kan, og det betyder at man fejler og fejler og fejler igen og må prøve at korrigere igen og igen.

Lad os så nu gå til mennesket. Menneskets frontallapper, hvor empatitalentet jo befinder sig, er endnu mere udviklet end hundens, om end menneskenes frontallapper er udviklet på meget forskellige niveauer. Som vi ved, gælder det indenfor ihjelslagningens område, at nogle mennesker kan nænne at slå andre mennesker ihjel, hvorimod andre ikke kan, og at nogle kan nænne at slå dyr ihjel, hvorimod andre ikke kan. Nogle kan nænne at kritisere andre mennesker og dømme dem, blive hidsige og skælde ud (slå med ord, som en af mine venners barnebarn har kaldt det) hvorimod andre ikke kan. For Martinus er samtlige niveauer udtryk for, at man er aktiv i ihjelslagningszonerne, blot på forskellige niveauer, hvor de psykiske naturligvis er på højere og mere subtile udviklingsplaner end de grovere fysiske, hvorfor smerten i disse zoner opleves mere følelsesmæssigt end fysisk.

Martinus har set en sammenhæng mellem aktivitet i de groveste fysiske ihjelslagningsklimaer og lavpsykisk aktivitet. Han illustrerer i det nævnte symbol, at det niveau på udviklingsvejen, hvor ihjelslagningsprincippet for menneskene stadig er fremherskende, er kendetegnet ved en høj grad af instinktiv viden, som mennesket skaffer sig i kraft af at kunne høre stemmer fra den åndelige verden. Hvor dyret som nævnt er ét med rovdyrflokken og gør, som man nu skal gøre i henhold til idéen for rovdyrprojektet, er mennesket på dette stadium så adskilt fra flokken, at han ikke længere instinktivt ved. Han må gå i en eller anden form for trance og nå et lag i sig selv, hvor han er i kontakt med det kollektiv, han er en del af. Han kommer i trancen (hvorved dybest set menes, at han opgiver sin egen kontrol over sin tænkning) til at overgive sig til et slags totem, en åndelig kraft, som han får information fra, kendt fra shamanistiske metoder. Det helt afgørende for denne form for spiritualitet er, at man foretager en slags underkastelse og dermed lydighed overfor dette totem. I disse religiøse klimaers selvbevidsthed, er et totem beskyttende, og derfor anses det for at være til gavn for én selv, også selvom man måske ikke umiddelbart kan se det, at gøre som man får at vide. Derfor hører ofringer, også menneskeofringer, til på dette plan. Spiritisme, altså kontakt med afdøde væsener, hører også til på dette plan, såvel som vor moderne tids kanaliseringer hører til i denne sfære. Astral clairvoyance hører også til i denne zone.

Martinus kalder disse psykiske aktiviteter for udtryk for lavpsykisme. Meddelelser som fås på dette plan kan være sande og kan være illusoriske. Årsagen er, at niveauet af sandhed, som meddeles, er afhængigt af afsenderens såvel som modtagerens bevidstheds- og erkendelsesniveau. Men kan ikke modtage et kærlighedsbudskab (eller en kompleksitet) på et højere makroniveau end det, der er synkront med, hvad man selv er i stand til at udvise på sit individuelle mikroplan. Rummer mit sind således i sit klima angrebs- og forsvarstænkning, flugt og trækken-sig-ind-i-sig-selv-mønstre, kan jeg ganske enkelt ikke modtage et budskab, hvori disse mønstre er aldeles fraværende.

Hvad disse mekanismer angår, er der fuld overensstemmelse mellem hvad Martinus sansede fra oven og hvad kognitionsneurologien er nået frem til ved at iagttage sammenhæng mellem følelser/tanker og subtile elektromagnetiske forekomster i hjernen med bestemte stresshormonelle virkninger til følge.

Når man underordner sig den type sansning, som er underlagt forudindtaget, altså sker på baggrund af, hvordan man har plejet at reagere, foregår reaktionen styret af, hvordan dyret i én vil reagere for at kunne opretholde livet. Mennesket i én er imidlertid en helt anden størrelse.

Mennesket i én er i martinuskosmologien defineret ved at have en overvægt af næstekærlighed, i kognitionsneurologien ved at have dominerende aktivitet i frontallapperne på en sådan måde, at det også er bevidst om, hvordan instinkterne i én har det, forstået som bevidsthed om, hvad der sker i ens amygdalacenter, centret hvor al viden er ophobet angående hvorledes vi tidligere har handlet for at kunne overleve. Bliver jeg f.eks. jaloux, er jeg i frontallapperne bevidst om, at jeg nærer en følelse, som er uhensigtsmæssig, fordi den er dømmende, men på den anden side forståelig, fordi

jeg (i evighedens perspektiv) lærte at klare mig ved at kæmpe for egen ret til at leve på bekostning af andres ulykke.

Den, der sanser fra oven, sanser i helhedens perspektiv. Den, der sanser fra oven, er ganske bevidst om, at der ingen som helst grund er til at forsøge at overleve på andres bekostning, fordi det, der bringer en videre i evighedens perspektiv, er at handle i overensstemmelse med de kosmiske love. Og den kosmiske lovmæssighed er af en ganske anden beskaffenhed end den, som dyret har mulighed for at kunne sanse. For den er det vigtigste nemlig ikke at opretholde det fysiske liv, men derimod at bidrage til imødekommelse af menneskehedens længsel efter lykke, bidrage til det store bud: Du skal elske din Gud over alle ting og din næste som dig selv.

Dette betyder oversat til kognitionsneurologiens terminologi, at vi skal bestræbe os på at kunne overskue så store kompleksiteter som overhovedet muligt. Jo større kompleksitet jeg træffer beslutning på baggrund af, jo større bliver lykken for denne kompleksitet – og dermed mig selv. Begrebet inspiration er forbundet med sansning fra oven. Det betyder helt bogstaveligt *indstrømning af ånd* og kan ifølge kognitionsneurologien såvel som martinuskosmologien forekomme på et yderst begrænset niveau samtidig med instinktiv adfærd. Dermed menes, at instinkterne foregår på meget lavt blus, når man inspireres. Inspiration forekommer således i situationer, hvor man er selvforglemmende, hvor det i højere grad er en abstrakt idé om at ville noget, der er til fordel for helheden, der dominerer ens hjerneaktivitet end et ønske om at ville noget, der kan være godt for ens eget ego. Dette kan ske i egentlig meditation, som er karakteristisk ved ikke at være en fantasirejse, hvor målet er bestemt af ens egos ønsketænkning, men hvor egoet tværtimod trækker sig tilbage.

Trækker egoet sig imidlertid tilbage i et sind, hvis bevidsthed er karakteristisk ved, at der endnu er angrebs og forsvars tænking samt flugt og trækken-sig-ind-i-sig-selv-mønstre, vil diskarnerede væsener, som har sanseklimaer på bølgelængde med de nævnte, kunne invadere ens sind, midlertidigt kunne inkarnere i det, og ens oplevelse vil være, at væsener fra den åndelige verden forsøger at meddele én noget værdifuldt.

Jeg har gennem årene ikke kunnet undgå at bemærke, at der i visse såkaldt kanaliserede informationer er fjendebilleder. Dermed mener jeg, at der i disses selvforståelse skulle være kræfter her på jorden, som benævnes som nogle, der ikke vil os det godt og som derfor skal bekæmpes. Hvad jeg i denne artikel gerne vil pege på er, at hvis noget er inspireret, hvorved det ifølge sagens natur må have en bevidsthed fra et niveau, der er højere end vort bevidsthedsniveau, kan det på ingen måde rumme fjendebilleder, idet det så vil rumme bevidsthed om, at skaberen er i alt om end i forskellige former for dagsbevidsthed.

Er det ikke noget vi ved, hvis vi bruger vor logik? Er det et eksistensvilkår, at det åndelige er i alt, som Martinus jo også siger, er alt vel som Gud har skabt det, hvorved det ikke kan være fjendebillede?

Er noget inspireret, må det ifølge sagens natur være forbundet med det åndelige i absolutt eksisterende, og så er der intet at bekæmpe, så er der alene en masse at forstå. Er noget kanaliseret, er det ikke let at vide, hvad det er kanaliseret fra, men en gylden regel kan være at kigge efter, om der er fjendebilleder i det kanaliserede, og er der det, er der tale om kanalisering fra et bevidsthedsniveau, som rummer angrebs- og forsvars-mønstre, altså amygdalakapringsmønstre og dermed aktivitet, som hører bevidstheder til, som absolutt ikke er aktive i næstekærlighedszonerne. Selve handlingen, man foretager, når man åbner sit sind for diskarnerede væsener, er imidlertid udtryk for en villighed til at lade sig bruge af andres viljer, hvorved man dybest set risikerer at bringe sig selv i en tilstand af følelses- og tankemæssigt slaveri. Taget i betragtning, at man, hver gang man foretager en sådan handling også styrker sit talent for netop dette *at lade sig styre af andres vilje*, kan det være en fordel at konfrontere sig selv med, om det virkelig er det, man ønsker.

Hvis ikke er det naturligvis bedst for én helt at lade være med at åbne sig på måder, hvor man kan bruges som kanal af diskarnerede væsener.

Spørgsmålet er så hvad man kan gøre, hvis man gerne vil inspireres og udvikle en åndelig tilgang til forståelse. Martinus og kognitionsneurologien har faktisk samme svar, og det går ud på i kraft af egen viljestyrke at forsøge at give helheden empati på en sådan måde, at ens næstekærlighed praktiseres i forståelse af evolutionshierarkiet, hvormed menes, at der ikke kan være nogen tvivl i ens sind angående, hvorvidt man gør klogest i at redde livet for et menneskebarn eller en malariamyg og så fremdeles. Altså ved altid vælge det mindste onde i ens hverdagsliv. Kan man forestille sig, at der findes mennesker, som er af ond vilje, er der ikke tale om inspireret tænkning. Inspireret tænkning vil som udgangspunkt se ethvert menneskes tilsyneladende ”onde” gerninger som udtryk for fejltagelser, der kun kan undgås i fremtiden ved at blive forstået på en sådan måde, at årsagen til dem forstås, hvorved man kan begynde at udvikle metoder, der kan forebygge, at virkninger af disse som sådanne nye årsager bliver til.

Dybest set kan man sige, at inspireret tænkning alene nås i kraft af selv at arbejde hårdt på forædling i tanke- og følelsesliv. Vi har ikke ret mange redskaber dertil i vor kultur, men buddhismen har en del. Konfronterer man sig med de hårde strenge i kristendommen, finder man imidlertid ud af, at også de klinger i forædlingens perspektiv, men forholder man sig til kristendommen som en trosreligion, anser jeg det ikke for særlig sandsynligt, at forædlingens perspektiv åbner sig for ens bevidsthed.

I min netop udkomne bog *Belivelse – At turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne*, som bliver anmeldt i dette nummer, redegør jeg for både teorier bag såvel som praktiske måder at kunne udvikle sit talent for inspireret og dermed spirituelt belivende liv på.

Har Martinus ret i, hvad han oplyser at have set af sammenhæng mellem disse evolutionsmæssige udviklingstrin, skulle en person, som er helt og aldeles fri for nogen form for instinktiv kapring, ikke kunne kanalisere

Man kan spørge sig, hvordan